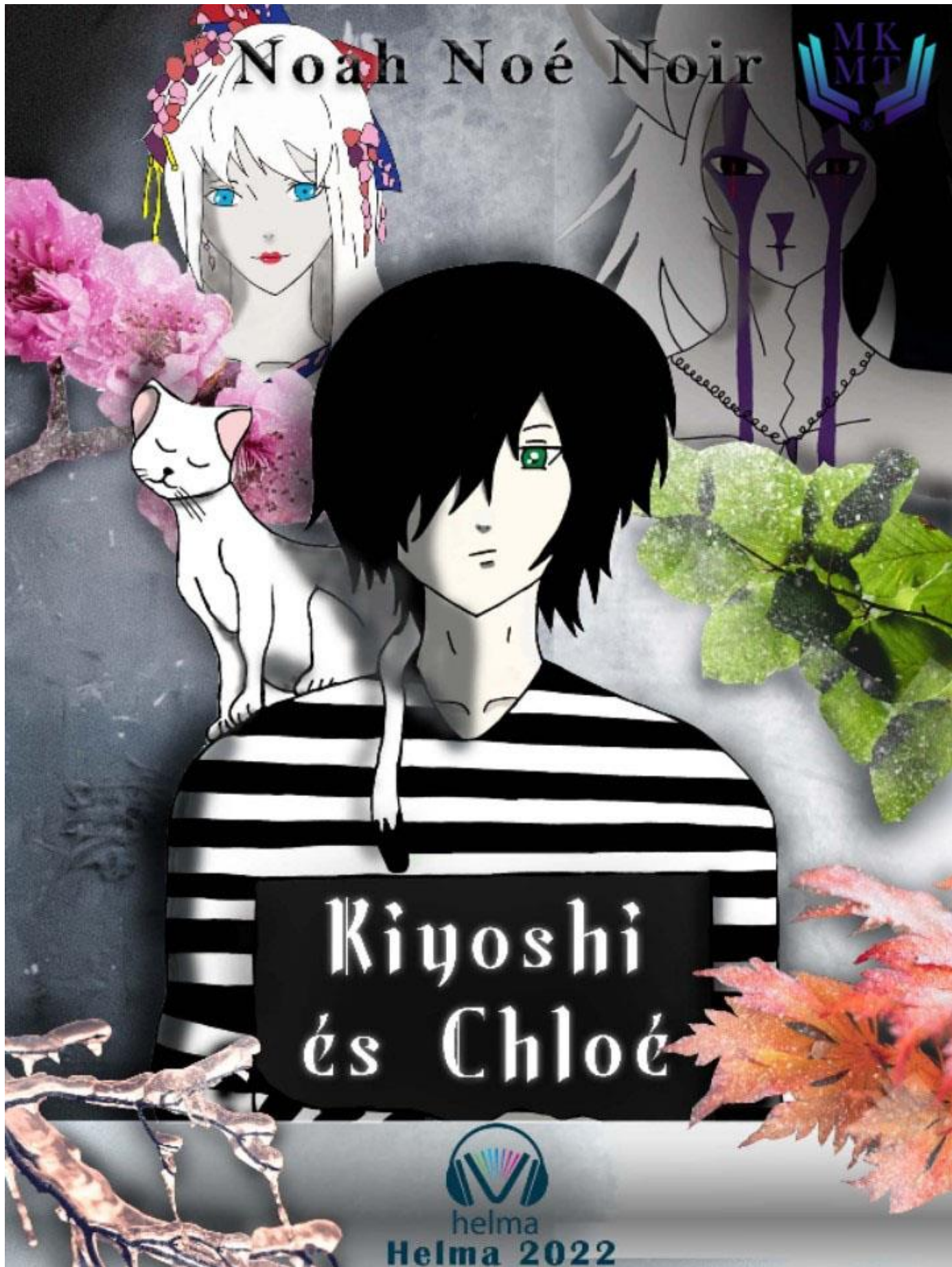

Noah Noé Noir

Kiyoshi
és Chloé

helma
Helma 2022

Noah Noé Noir

Kiyoshi és Chloé

Copyright © Noah Noé Noir 2022

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közzétételéhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint
Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-615-6466-36-5

A kötetben szereplő grafikák a szerző munkái, a borító elkészítésében Szopos.
Katalin is közreműködött.

**A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az
alábbi internetes felületeken:**

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS:

<https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

1. Fejezet

A karácsonyi meglepetés

– Ishikawa Kiyoshi vagyok, 16 éves gimnazista. Japán, azon belül Tokió egyik francia tagozatú iskolájának rabjaként élem a mindennapjaimat, mondanom se kell, baromi izgalmas... Áh, ez a naplóírás nem az én műfajom – gyúri össze a lapot a fiú, és a földre dobja, majd ezt követően ráeszmél, hogy hol is van most valójában, hiszen a figyelme nagyon elkalandozott.

– Egy újabb történelem óra... Remek, hiszen csak erre vágyom közel karácsony előtt... Mindegy, legalább ez az utolsó, így szünet előtt, aztán jön a látszat szabadság, hogy utána valamennyivel jobb kedvvel jöjjünk vissza a még 4 év letöltendőre... – támasztja a lila pulcsijába bújtatott kezével a fejét, és világoszöld, fáradt szemével néz a tanárra, aki egyfolytában csak beszél, és mutogat a táblára. Eközben csak ezek a gondolatok járnak a fejében, ahelyett, hogy a magyarázatra figyelne: – Hogy hallgatnál már el... vénember, inkább menjél nyugdíjba, a börtönőr munkádat pedig hagyd már magad mögött! Mit képzeltem, mikor erre a tagozatra jelentkeztem? Franciául bármilyen órát hallgatni sokkal agyzsibbasztóbb, mint a saját nyelvemen... – sóhajt egy nagyot az első padban, majd kopogtat a feketére festett körmeivel unalmában, amire a férfi odanéz, de nincs kedve vitatkozni a makacs diákjával, ezért mondja tovább az anyagot. Eltelik két perc, és az óra mutatója negyvenötre ér, majd hallatszik a csengő erőteljes hangja, zajával körbeérve az egész termet.

Mindenki feláll, és elkezd pakolni a könyveit, füzeteket be a táskáikba, majd a kabátjaikat felvéve, azokat a hátukra kapják, ezután egy „Kellemes ünnepeket!” kívánságot intéznek a tanár felé, és kisietnek a teremből. A férfi is összerakosgatja a dolgait, ám megszólítja a távozni készülő fiút, aki szemét forgatva megfordul: – Mit akarsz te nyomorult, neked nincs családod, akihez sietned kéne? – gondolja magában, majd odamegy a tanár asztalához. Tekintetéről süt az érdektelenség, némi gyűlölettel vegyítve. A tanár jól kiismerte már diákját, bármennyire is próbál elvonulni a világ elől. Kiyoshiban legalább nem kell csalódnia, mert mindig ugyanazt adja.

– Figyelj, nem szándékozlak sokáig feltartani, csak meg szeretném kérdezni tőled, hogy mi van veled? Az órákon csak a fejedet támasztod, az ablakon nézel ki, vagy alszol, és sosem figyelsz ide, ráadásul mostanában egyre rosszabb és minősíthetlenebb dolgozatokat írsz, pedig tavaly történelemből te egy kitűnő tanuló voltál. Nem értem, mi a változásodnak az oka... Ez remélem, tudod, hogy nagyon nem lesz jó neked, főleg hogyha egyetemre akarsz menni. – Szembesíti a hanyagságaival az ősz hajú, rekedtes hangú, alacsony, kis kövér férfi.

– Egyetem? Cchh! Tudod, mikor hosszabbítanám meg a letöltendőmet... Inkább, hogy jó magaviseletért kiengedhetnének, ehelyett még elvárnak tőlem 4 évet. Persze, még mit nem!

– Panaszodik a srác, ám ezt nem mondja ki hangosan, helyette csak ennyit válaszol a férfinak:

– Majd tanulok, a következő félévben megpróbálok jobb lenni... – zárja le a beszélgetést, mert nagyon nincs kedve ehhez. Tulajdonképpen nem tudna megnevezni olyan pillanatot, amikor egy szikrányit is érdekelnék az iskolával kapcsolatos dolgok, de ez a szünet előtti fogva tartás teljesen felőrli az idegeit. Észreveszi, hogy már kopik a festék a körmén. Mennyivel érdekesebb ez a tény, mint amit itt hadovál neki ez a vénember.

– Annak nagyon örülnék! Hidd el, magadért tanulsz. Bármennyire is sablonosan hangzik, de sajnós igaz – igazítja meg a kis kerek szemüvegét, majd a hóna alá fogva a könyveket, elindul kifelé a teremből. A srác – ahelyett, hogy ő is távozna, inkább – odasétál az ablakhoz, és kitekint rajta. Onnan rálát az iskola udvarára, ami nem olyan nagy, hiszen csak egy foci pályából áll. A pályát körülveszi pár pad, és ezek mögött egy-egy fa áll, mely árnyékot vet rájuk, ami nagyon jól esik az oda leülőnek a tavasz végi, vagy nyár eleji forró időszakokban, amikor még nincs tanévvége. Teljesen belemerül az üres udvar látványába, és vagy öt percig azt nézegeti, amikor valami kellemes pillant meg. Nagy pelyhekben szállingózni kezd a hó, most először ebben az évben, aminek kicsit örül, hiszen szereti ezt az időjárást. Nem mellesleg, így mindenki bizakodhat a fehér karácsonyban, aminél kevesebb gyönyörű esemény van a világon. Miután eleget gyönyörködött a látványban, ő is elindul a folyosóra, ahol a szekrények vannak. Leteszi a földre a táskáját, és elkezd kutatni benne a szekrény kulcsát, ugyanis ott tárolja a kabátját. A keresgélés azonban nem vezet nyomra, hisz sehol sem találja a kulcsot, pedig már ott tart, hogy kipakolta az összes létező tankönyvét és füzetét, de még mindig nem bukkant a nyomára. Ezért kicsit kezd feszültté válni. Ezt háborgással fejezi ki: – Oh, hogy nem rohadnál meg? Pedig ide tettelek reggel, még tisztán emlékszem rá, de persze nyilván ez is csak velem történhet meg – mérgeződik halkán, ajkát szívogatva. Miután minden kis tárgyát kidobálta, akkor pillantja meg, hogy a matekfüzetébe akadt bele, ezért azt a földhöz csapja. Így kihullik belőle a kis kulcs, amit azonnal felkap, majd behelyez a zárba, ám ekkor jön a következő bosszúság, ugyanis az nem igazán akar kinyílni. Természetesen a dühéből kifolyólag, ezt sem hagyja szó nélkül: – Mi a jóistenért kell az őskorból meghagyott szarokat betenni szekrénynek? Ilyen második világháborúból kiselejtezett aktatartó vackok, ki a jó büdös...

– Szia! – szólal meg egy vékony, félénk hang a háta mögött, amire meglepetten azonnal megfordul, és abbahagyja a szitkozódást. Jáde zöld szemei azonnal megakadnak egy szelíd arc legszebb ékén, a smaragd színű szempárján.

– Hanaya? Hát te meg? – kérdezi az előtte lévő, vele egykorú lánytól, aki egyben az osztálytársa, még ha ezt gyakran szereti is figyelmen kívül hagyni. Már maga a tény elborzasztja, hogy nekik egy osztályközösségbe kell járniuk. Szőke, hosszú haja belelóg egy

kicsit a gyönyörű zöld szemeibe, és elpiruló arccal kezében tartva egy kis csomagot, megszólal:

– Ez... ez a tied... Boldog karácsonyt! – nyögi ki elbátortalanodva, majd átnyújtja az apróságot, amit átvéve a srác először furcsállva és meglepődve néz, de ezután megszólal ő is:

– Hát, köszönöm... azt hiszem? De... ezt miért érdemeltem ki? – kérdi ő is, kicsit elvörösödve, hiszen nincsen ehhez hozzászokva, ugyanis a lányok szóba se állnak vele, vagy csak beszélnek neki, hogy nevetségesen néz ki. De arról szó sincs, hogy ajándékot adnának neki.

– Karácsony van, ezért gondoltam, megleplek egy ilyen kis aprósággal, remélem, tetszik majd. – Süti le a szemét, mert alig mer szemkontaktusban lenni vele, ám ekkor rátesz a fiú egy lapáttal, azzal, hogy odamegy hozzá, és megöleli. Tulajdonképpen neki sincs fogalma, miért is teszi ezt, talán a karácsony ereje, vagy valami hasonló baromság...

– Köszönöm, nagyon aranyos tőled! Én sajnos nem vettem neked semmit, de ezt az ölelést szánom neked – találja ki hirtelen, mert nem akarja, hogy csak így elvegye a csomagot, és elmenjen, bár ezt is csak olyan alibinek gondolja. De nem is sejti, hogy többet nyújtott a lány számára, mint ő neki. Hanayanak nagyon tetszik a srác, ezért titkon mindig is erre várt, de most, hogy megkapta, nem tud mit mondani, annyira zavarban van. Miután a lány is visszaölel, majd elengedik egymást, ő csak halkán, félénken megszólal:

– Akkor kellemes szünetet és ünnepeket! – majd Hanaya, vörös arccal elsétál, és a szíve úgy dobog, mint még soha. Nagyon meglepődött a fiú reakcióján, nem volt rá egyáltalán felkészülve. Kiyoshi még utána pillant az elsiető osztálytársának, közben elkezdi gondolkodni magában:

– Milyen fura egy lány... Miért félt ennyire tőlem, ilyen ijesztő lennék? Elvégre, tényleg eléggé lekopott a koromfesték, na meg a hajam... Nem lennék meglepődve, ha ez váltotta volna ki belőle ezt a rémületet – vakarja meg a fejét, és kicsit megtapogatja frizuráját, amit elégedetten nyugtáz, hogy még megvan. Majd megvonja a vállát, és visszateszi a kulcsot a zárba, elfordítja. Ezután végre valahára kinyílik a szekrény ütött-kopott ajtaja, ezért ki tudja venni onnan a kabátját, amit azonnal magára ölt, majd becipzárzza azt, ugyanis a hóesésből sejti, hogy odakint nem igazán várja jó idő. Összepakolja a szétdobált cuccait, majd összezárja a táskáját, és felveszi a hátára. Végigmegy a folyosón, majd lemegy a lépcsőn. Eközben nem is sejti, hogy a fordulóban az előbb a zavarában elsiető lány titokban őt leste, amíg ott végighaladt. Nagyon szeretett volna a fiúval többet beszélgetni, de nem volt bátorsága, hiába vágyakozik ezután.

A srác leér a portához, a belépőkártyáját lehúzza, és köszön a portásnak. Ám feleslegesen teszi mindezt, mert a középkorú, bajszos, kicsit nagydarab férfi – szokásához híven – csak hátradőlve alszik a székében, észre se véve, hogy ki jön be, és ki megy ki. Efelett természetesen Kiyoshi nem siklik el, és megjegyzi halkán: – Hmm... és az ilyen emberek is

megkapják a hónap végén a fizetésüket, hihetetlen! – majd felhúzza a fejére a szőrmés kapucniját, és kinyitja a nagy ajtót.

Eközben a diákok közül Hanaya hagyja el legutoljára az épületet, hiszen nem mer közvetlen Kiyoshi mellett menni. A srác az irányt a buszmegálló felé veszi, ami szerencsére, csak egy sarokra van az iskolától, így hamar oda is ér. Meglepve tapasztalja, hogy a busz három perc múlva érkezik, ezért leül a padra, előkeresi a fülhallgatóját, és bekapcsolja rajta a zenét. Kinyújtja a tenyerét, amibe behullnak a friss, kicsi hópelyhek, amik a bőréhez érve azonnal elolvadnak, és elfolynak. Nézegeti az összefirkált kezét, amit még az óra közben filccel alkotott magára. Egy kisebb halálfejet, meg egy akasztófát. Ebből látszik, milyen hihetetlenül érdekfeszítőek a gimnáziumban eltöltött percek. Nézelődik az utcán végig, ahol az emberek a kutyáikkal igyekeznek haza, hogy azok meg ne fázzanak. A gyerekek csoportban, kezükben egy nagy szánkóval sietnek a közeli parkba, ahol a domboldalon tudnak majd játszani. De vannak, akik már ezt alig bírják ki, így a parkoló autók tetejéről a kezükbe seprik a havat, és azzal dobálják egymást. Az emberek kezében a szokásos aktatáskákat egy-egy ajándékos doboz váltotta fel, vagy kisgyermekek egyujjas kesztyűs kezeikkel szüleik tenyerébe kapaszkodnak.

Ekkor balra pillant a fiú, ahol már látja is a nagy járművet, ami neki kell a hazajutáshoz. Feláll, közelebb sétál a járda széléhez, ahol a busz lefékezve kinyitja az ajtóit. A srác fellép, kapucniját hátradobja – amiről a földre hullik az a kevés megmaradt hó is, ami a szőrmében megpihent –, majd felmutatja a bérletét, és beül a legelső szabad helyen az ablakhoz. Nekitámasztja az üvegnek a fejét, behunyja a szemét, ezzel csak a zenére koncentrálva. A buszon – ahhoz képest, hogy december 23-ika van – elég kevés az utas. Csak éppen ott hátul üldögélnek páran. A kedvenc animéjeinek az introit hallgatja, és ilyenkor annyira el tud veszni a gondolataiban, hogy semmit sem vesz észre a nagy dugóból. Azt sem, ahogyan az emberek ordítanak egymásra mindenféle szitkot, miközben nyomják a dudát, mint az őrült, hisz az ünnepek közeledtével az emberek türelmi határa hátrébb húzódik. Mindenki sokkal feszültebb a tennivalók megsokszorozódása miatt. Tizenöt perc múlva Kiyoshi kinyitja a szemeit, hiszen tudja, hogy most már hamarosan le kell szállnia, ugyanis ha tovább maradna így, az is lehet, hogy elaludna a nagy fáradtságtól, ami átjárja az egész testét. Néz maga elé, közben gondolkodik, hogy a nap hátralevő részében mit csináljon. Arra jut, hogy elmegy sétálgatni a bevásárló központokba, és talán vesz is magának, vagy esetleg bármelyik családtagjának valamit az összegyűjtött pénzéből. Kivéve persze a nővérének. Felnéz a kijelzőre, azzal sóhajt egyet, majd csöndesen megszólal: – Na, végre... már csak egy megálló – nyújtózik egyet, majd felpattan, megfog egy kapaszkodót, és a körmeivel kopogtatja unalmában, mintha csak a matek órán lenne, amit úgy utál. Bár igazából különösebben egyik tantárgyat sem szíveleli. Mikor leszáll, kiveszi a fülhallgatót a füléből, mert séta közben idegesíti, amikor állandóan kiesik.

– Még mindig havazik... Hmm... Mindegy, már unom ezt a műszörmés vackot, hadd érje a hajamat, már nem érdekel – dörzsöli össze a megfagyott kezeit, majd sietve fordul be az utcasarkon, ahol már csak pár métert kell megtennie, és már otthon is van. Nagyházak sora mindenütt, amelyek előtt az ott lakók közül, naponta váltva egymást, egy-egy ember lapátolja el a havat, és amit később felszól a gép, ami arra jár megtisztítani a fagyott utakat. Nincs ez máshogy Kiyoshiék háza előtt sem, ott az alattuk élő szomszédjuk általában önkéntesen hajtja végre ezt a feladatot, hiszen az ő idejéből ez kitelik, mivel nyugdíjas. Az idős férfi, mikor megpillantja a srácot, egyből kedvesen ráköszön:

– Szép napot! Hogy vagy? – támasztja neki a falnak a lapátot, és a kékkesztyűs kezét összedörzsölve, azt lehelgetve érdeklődik kedvesen. Egy piros kötött sapkát visel, ugyanilyen színű, anyagú sállal, és nagy, vastag, sötét barna kabátot. Ősz bajszára a hópelyhek már rászálltak, és a szürke keretes szemüvege is bepárásodott.

– Önnek is szép napot! Valahogy túléltem ezt az időszakot is... – húzza a száját a fiú, és kikerüli a férfit, majd az ajtót kinyitva belép a házba, ahol a csizmájáról a havat lerázza, és a lábát a kihelyezett szőnyegbe törli. Igyekezett, hogy hamar lerázza az urat, hiszen tudja, hogy amaz hajlamos rengeteget beszélni. Se most, sem máskor nem hajlandó Kiyoshi végighallgatni őt. A leérkező lift felviszi a fiút az ötödikre. Itt él egy négyszobás, elég nagy lakásban a szüleivel és egyetlen nővérével. Bár utóbbit szívesen kivonná ebből a képletből, akkor talán nyugalma is lehetne. Édesanyja mindig nyitva hagyja napközben az ajtót, így a kulccsal nem bajlódva lenyomja a kilincset, majd belép. Leveti a csizmáját, és bemegy a saját szobájába, ami egy közepesen nagy, tipikus tinédzserlak. Poszterek a falon, képekkel, amik a kedvelt anime karaktereit ábrázolják. Az ablak mellett egy íróasztal, rajta számítógép, és rengeteg alkotáshoz szükséges eszköz, mint például: filcek, ceruzák, radír, papírlapok... stb. Nem véletlenül pont ezek, hisz Kiyoshi egyik legnagyobb hobija a rajzolás. Talán az egyetlen a sorozatnézés mellett. Az asztaltól balra található egy tv, az előtt pedig a videojáték konzol. Hatalmas kék szőnyeg terül el a padlón. A világoskék falnál, a sarokban van az ágya, ami mellé behajítja a táskáját, aztán végigfekszik a puha takarón. Feje alá tesz egy párnát, majd behunyja a szemét, és próbál pihenni, ám ebben nagyon hamar megzavarja egy kopogás hangja.

– Kiyoshi, örülök, hogy hazajöttél. Megkérhetlek arra, hogy elmenj nekem egy-két apróságért? Ma tartottam egy nagy bevásárlást a nővéreddel, de néhány dolgot már nem bírtunk hazahozni, így is olyan nehezek voltak a csomagok – szól kedves hangon az édesanyja. Érződik ebből a megszólalásából, hogy máshol jár az esze, és mint minden évben, most is a tökéletes karácsonyra törekszik, ami sose sikerül. Csupán látszólag, de azért igyekszik.

A fiú kinyitja a szemét, sóhajt egy nagyot, majd kitarja az ajtót, és nekitámaszkodik a mellette lévő szekrénynek:

– Miért én? Miyori nem tud újra elmenni? Én csak most értem haza, ezért szeretnék egy kicsit pihenni... Ha délelőtt meg tudta tenni, akkor most se esik neheze – forgatja zöld szeméit, amit aztán lila pulcsijának az ujjába dörzsöl. Édesanyja próbál tudomást se venni arról, hogy az a ruha mennyi baktériumot szedett fel az iskolában, mert ennél jobban már nem akar anyáskodni. Ha fiának hiányzik a kötőhártya-gyulladás, élvezze csak ki a társaságát egész karácsonykor, ő nem fogja ápolni.

– Most a nővéred készülődik, hiszen a fiújával tölti a délutánt, ezért csak vacsorára jön haza. Ennyit hadd bízzak rád... – fújja odébb szőke tincset a karácsonyi készülődésben megfáradt arcából.

– Gondolom, nem pusztá kedvességéből segített neked reggel se. Mit vettél neki cserébe, mi volt a motivációja? – dörzsöli meg ezúttal mosatlan, tintafoltos ujjával a fáradt szemét. Most legszívesebben az iskola rabsága után az ágy foglya lenne, és csak arra vágyik, hogy betakarózhasson, illetve az egy nap múlva bekövetkező karácsonyig fel se keljen.

– Vettem neki egy új, szép ruhát, amit már régóta kinézett magának. Ez lesz a karácsonyi ajándéka.

– Sejtettem... Lényegtelen. Mondd, mik azok, amiket hoznom kéne! Szerencse, hogy ma egyébként is sétálgatni akartam egy bevásárlóközpontban, szóval, ha a felírtak közül ott kapható valami, akkor elhozom – veszi rá magát egy erőteljes, kimerült kamaszos sóhajjal.

– Köszönöm, mindjárt hozom a bevásárló listát – mondja az édesanyja, majd kimegy a konyhába, addig a fiú magára ölti a ledobott kabátját, és újból felveszi a csizmáját. Előveszi a telefonját, hogy kapcsoljon rajta egy kis zenét, de észreveszi, hogy kapott egy üzenetet az osztályfőnöküktől, amiben a következő áll:

„Kellemes ünnepeket, és egészségben gazdag pihenést kívánok mindenkinek!”

– Hogy rohadnál meg! Ha rajtad múlna, még újévkor is gyorsulás, és végsebesség kiszámítása fölött kellene raboskodnunk, idióta vénember... – törli ki az üzenetet, amiről állandóan kapja az értesítést, hogy éppen melyik osztálytársa köszönte meg, és kívánta viszont. Keresgél a kedvenc zenéi között, majd kiválaszt egyet, és azt felhangosítva hallgatja a fülhallgatón keresztül úgy, hogy kissé kihallatszik a nagyvilág felé is. Ekkor visszajön az édesanyja, kezében a cetlivel, amit átnyújt a fiának.

– Ennyi lenne, ha valamit esetleg nem találsz, csörgess meg! Köszönöm, vigyázz magadra, hiszen...

– Igen, rettentő hideg van, és a jeges út igazán csúszós... Ismerem... – vág bele a kissé aggodalmas anyjának a szavába szeméit forgatva. Ez Kiyoshi jellegzetes mozdulata, amit már édesanyja igazán jól ismer, ezért csak mosolyogni tud rajta.

– Akkor, szia! – nyitja ki a nő az ajtót, majd kiengedi gyermekét, és még egy utolsó mosolyt megejtve, visszacsukja azt.

A fiú nem köszön el, csak kilép az ajtón, és a lifthez menve olvasgatja a listát, amire a következők vannak felírva:

- cukorkák, amit rád bízok, hogy milyen ízűek, de minimum négy fajta legyen,
- fagyalt, pisztáciás, epres, csokis, meg egy olyan amelyet te magadnak választasz,
- fadíszek, azon belül is gömbök, piros, kék, zöld színben,
- girlandok, egy közepes, ami legyen ezüstszínű, vagy fehér, és egy nagyot is, ami jó lenne sötétkében.
- majd végül egy facsúcs, mert az se maradt meg tavalyról.

Amint ezeket végigolvassa, a fiú csak sóhajt egy nagyot. – Ha ennyi minden maradt ki, akkor mi az, amit elhoztatok? Mindegy... – közben leér a földszintre, és kis öröme nem találja ott a beszédes öregembert. Most nagyon nem hiányozna neki, hisz így se tudja, hogy a vásárlással mikorra tud végezni. Leér az utcára, ahol még mindig nagy pelyhekben esik a hó, ezért kénytelen a kapucnit visszavenni. Elindul a nem messze levő metróhoz, amivel csupán négy megálló a pláza. Ahogy arrafelé sétál, látja, ahogy az utcában az emberek szorgosan díszítenek fel mindent égőkkel, és egyéb, kisebb-nagyobb tárgyakkal.

– Annyira felesleges, hiszen ezek annyira csicsásak, hogy az már undorító. Az emberek túlgondolják itt ezt az ünnepet, amit, amíg én élek, sosem érthetek meg, mert egy nappal a karácsony után, már le is bontják őket – gondolja magában Kiyoshi. Mikor megérkezik az aluljáróhoz, lesétál, és nagy szerencséjére megpillantja a most megérkező földalattit, amire felszáll, majd a legelső szabad helyre leül. Itt már viszonylag többen vannak, annyira, hogy már minden ülés foglalt. Sokan maszkot viselnek, hiszen most tombol az influenzajárvány, és ebben az időszakban itt Japánban, aki teheti, felvesz egy ilyet, még akkor is, ha nem is beteg, vagy nem mutat tüneteket. Kiyoshi utálja azt hordani, ezért nem is teszi. Kivételt képez, mikor ténylegesen fertőzött, de akkor leginkább otthon van, és ki se mozdul. Az állomások szép lassan váltják egymást, míg a fiú el nem éri a célját, ahol kinyílik az ajtó, és kimegy. Felsétál a lépcsőn, de ami ott fogadja, arra még ő sem számított. Eddig nem látott mennyiségű fényt használni fel a bevásárlóközpont, ettől annyira díszes, hogy az ember nem tudja megállni, hogy ne nézzen rá, vagy ne töltsön legalább egy percet a nézegetésével. A srác csak sóhajt egyet, és halkán megjegyzi:

– Mi várhat még odabent? Szépen becsomagolt „multihiénák”... Undorító, hogy az ünnepek közeledtével, mennyire megszedik magukat... Az emberiség tudatlanul behódol a pénzeseknek, ebben sajnos a mi családunk se kivétel... – gondolja magában, miközben

nézegeti a kis papírcédulát. Bemegy az ajtón, ahol egy mikulásnak öltözött férfi vidáman köszönti „boldog karácsonyt” kívánva, és közben a fiú kezébe nyom egy szórólapot, amit ő az első kukába összegyűrve beledob, el se olvasva, hogy mi áll rajta. Pedig egy alapítványnak volt ott a névjegye, hiszen most gyűjtést szerveznek nehézsorsú gyermekek számára, hogy nekik is jobban teljenek az ünnepek. Körülnéz, és minden csillog-villog. Az emeleten óriási girlandok különböző fényekkel vegyítve díszítik végig a korlátokat. Szemben egy információs képernyő, ahol meg lehet keresni, amit szeretne. Mivel nem nagyon ismeri ezt a helyet, ezért fogalma sincs, mi merre található, de úgy dönt, mivel van ideje, maga találja meg őket. Ezért a kijelzőtől továbbhalad, így rögtön megérkezik a pláza fő részére, amit egy hihetetlen magas, ragyogó, díszes karácsonyfa ékesít. A fenyő körül díszes ajándékdobozok varázsolnak hangulatot. Látogatók sora fotóztatja magát, vagy családját a jellegzetes karácsonyi háttérrel.

– Úgy fényképezkednek, mintha nem minden évben ez a látvány fogadná őket, és akkor is ugyanazzal az őszintétlen vigyorral, szelfibotot tartva állnak itt, hol gyerekekkel, hol nélkülük – jegyzi meg mellettük elhaladva a fiú. A pláza négy emeletből áll. Minden részen megannyi üzlet sorakozik végig, ezért biztos el fog tartani egy ideig, míg a listán szereplő dolgokat megveszi. Úgy dönt, bemegy a legnagyobb áruházba, ahol nagy valószínűséggel biztos kapni fog valamit az alábbiak közül. Ez a földszint legvégén helyezkedik el. Mikorra odaér, kissé elszörnyed, hiszen innen egyből odalát a kasszához, ahol végeláthatatlan sor áll. Elvesz egy kosarat, majd elindul megkeresni az édességosztályt, amit szerencséjére hamar megtalál, hisz ez az egyik legnagyobb részleg. Vékony hangú kiáltások hallatszanak:

– Nem csak a saját éhes szájnak, hanem az egész családnak! – kiált egy rózsaszínparókás, kisminkelt, szoknyát, és kirívó felsőt viselő eladó. Dekoltázst villantva, csábítóan előredőlve, kezében egy nagy tál édességet kínál minden arra járó embernek. Amint Kiyoshi elhalad mellette, kedves, de a fiú számára már irritálóan ripacskodó hangon megkérdezi: – Na, szépfiú, kóstold meg, és vigyél haza belőle egy csomaggal! – tartja oda a tányért, majd a srác kicsit a száját húzva elvesz egy darabot. Mikor megkóstolja, igazán ízlik neki, ezért kér mindegyik fajtából egy-egy tasakot. Összesen öt közül lehetett választani. A nő csak rámosolyog, majd ismét megszólal: – Legyen szép napod, puszi! – majd kezét a kirúszozott ajkára teszi, és egy távoli csókot küld a kamasz után.

– A legszomorúbb az egészben, hogy ez egy huszonéves srác... Gyomorforogatóan gúnyol ki olyanokat túljátszva, akiknek tényleg ilyen az identitása, de hát már ezt a világot éljük... – forogtatja a szemeit. Majd elővesz a zsebéből egy tollat, amit mindig magánál tart, és kihúzza az első pontot a cetlin, így már csak négy maradt hátra. – Második a fagyalt, ami gondolom a fagyasztott dolgoknál lesz... – jegyzi meg halkán, aztán oldalra húzott szájjal kifújja a tincset a szeméből. Kóvályog össze-vissza, mikor megpillantja azt, amit keresett. Egy hatalmas hűtőrészleghez ér, aminek az egyik szegletét dobozos jégkrémek sora lepi el. Egy kis tábla tünteti fel, hogy milyen fajták találhatóak. Külön van szedve az Amerikából importált, és az itteni Japán. A fiú elkezd olvasni a hazai választékokat, reménykedik, hogy egy számára is

kedvezőt találhat, ám ebben hamar csalódnia kell, ugyanis van: Ikasumi (tintahalás), Wasabi (Wasabi krémes), Natto (szójababos), Tako (polipos), Debasaki (csirke szárnyas), Baniku (lőhúsos), Kaiso (tengerifüves), Miso (egy ramen fajta), Python (pítonos), Gyu tan (bikanyelves).

Ahogy pásztázza a szemeivel, majd a végére ér, kicsit elsápad, és hirtelen elkapja a hányinger. Mindet taszítónak találja, de a legutolsót különösen, ezért gyorsan a külföldi ízek felé fordul, ahol már kellemesebb, csalogatóbb édességek várják: a vanília, csokoládé, pisztácia, eper, karamella, citrom és rágógumi ízesítésű. A lista alapján kivészi a szükségeseket, majd saját magának még pluszban a citromosat választja.

– Na, ezzel is meglennék, még mi van hátra? – szorongatja a papírdarabkát a kezében. Látja, hogy az élelmiszerral kapcsolatos dolgokat beszerezte, ezért a díszek következnek, amit majd egy direkt erre specializálódott üzletben akar megvenni. – Tovább nem segítem a multi gyarapodását a pénzemmel, így is ezekért sokat fogok fizetni nekik... – gondolja magában, majd beáll a végtelen sorba a kasszánál. Az emberek türelmetlenül pakolásszák fel a dolgaikat a futószalagra, amiről gyorsan az eladó kapkodja le, majd húzza le őket, és már dobja is kívülre, emiatt a vevőknek igyekezniük kell. Mikor ő következik, akkor jut eszébe, hogy az édesanyja nem adott neki pénzt, ezért a bankkártyáját kell használnia ismét, ugyanis a nő gyakran feledékeny, és ez már nem az első eset. Fizet, gyorsan összepakolja a vásárolt dolgokat, majd távozik. Innen egy kis szatyorral jött el, de tisztában van vele, hogy a többi üzletet nem ússza meg ennyivel. Mikor kimegy, akkor gondolkodik el azon, hogy ismer egy olyan helyet, ahol a felírtakat be tudja szerezni, csak fogalma sincs, hogy melyik emeleten, és annak melyik részén keresse. Ahol most tartózkodik, annak a környékén nézelődik, de csak ruha-, elektronikai-, könyves-, illetve játékboltot talál, ezért felmegy eggyel. Ott kóvályog sikertelenül, mikor eszébe jut, hogy ezt az információs kijelzőn is meg tudná nézni. Odasétál, ahol egy hét emberes sor áll, aminek az elején két értetlen tinédzser lány ácsorog, és a világon mindent megpróbál nyomkodni, de igazából fogalmuk sincs, hogy mit is keresnek. Több mint valószínű, hogy külföldiek lehetnek.

– Agyatlan libák... Mondjuk, nem tudom, hogy mit vártam, hiszen ez a hely tele van ilyenekkel – sóhajtva jegyzi meg halkán úgy, hogy senki nem lesz rá figyelmes. Mintha a két tini meghallotta volna, ugyanis elindulnak egy bolt felé, ezzel előre engedve a mögöttük várakozó középkorú nőt, aki már sokkal határozottabban tudja, hogy mit is szeretne. Beüt két betűt, és már azonnal távozik. A fiú szerencséjére a többi ember is ugyanilyen, ezért két perc múlva ő is sorra kerül. Ekkor szembesül azzal, hogy neki fogalma sincs a bolt nevééről, ezért csomagjait maga mellé rakva, fejét vakarva gondolkodik. Átnézi a kategóriákat, és azokból tovább szűrve, rábukkan két ilyen fajta helyre. Az egyik a földszinten, a másik a harmadikon van – a srác legnagyobb öröme. Úgy dönt, hogy először a lentit nézi meg, hiszen azon a szinten van ő is. Megy végig egyenesen, de nem egészen akadálymentesen, ugyanis az emberek állandóan az út közepén vannak. Vagy közös fotót készítenek, vagy csak nyomkodják a telefonjukat előre se nézve, amiből az következik, hogy nekiütköznek a

másiknak, aki szintén ugyanazt csinálja, vagy csak sietne vásárolni. Emellett ott vannak azok, akik valami nagy dologgal a hónuk alatt mennek előre, figyelmen kívül hagyva a környezetüket, ezzel ugyanazt okozva, mint az előbbi telefonozók. Kiyoshi végre ráel a kijelző által megadott boltra, ami előtt kissé mérgeződve áll meg, hiszen ez egyáltalán nem az, amit ő keresett. De legalább már tudja, hogy csak egy maradt, és az biztosan az lesz. Odaballag a lifthez, és megnyomja a gombot. Kisvártatva leérkezik az emelvény, amibe rajta kívül egy idősebb férfi is beszáll. Mindketten azt a számot érintik meg, amelyik emeletre mennek, ezután elindulnak felfelé. Az ember az óráját nézegetve, topogva türelmetlenkedik. Mikor már majdnem kiszáll, össze-vissza köhögni kezd a levegőbe, és csak ezután lép ki, majd az ajtó becsukódik.

– Krákgogj rám, vén idióta... Ez csakis kínai lehetett... – szólal meg, mikor már egyedül marad. Pár másodperc múlva ő is megérkezik a céljához. Mikor kisétál, rögtön baloldalt megpillantja azt a kis üzletet, amit keresett. Bemegy, és azonnal elindul a díszekhez, amelyek szép számmal sorakoznak egymás mellett. Gömbök mindenféle színben: piros, kék, zöld, sárga, fehér és rózsaszín. A papírkán az előbb említett első háromra van szüksége, viszont az nincs leírva, hogy mennyi, ezért úgy dönt, hogy vesz mindegyik fajtából ötöt-ötöt. Miután az összesen tizenöt gömböt kiveszi, azokat az odahelyezett papírzacskókba helyezi, szín szerint külön-külön. Kicsit furcsállja, hogy darabszámra kell venni, és ilyen tasakokban tárolni, de végül is nincs problémája ezzel a megoldással, hiszen akkor nem kell olyan csomagokat venni feleslegesen drágán, amiben több van, amit ki se használnának. Két sorral arrébb helyezkednek el a girlandok, sokféle méretben és színben. Neki először is egy közepes ezüst kell, amit kis kutakodás után meglel, ezért ezt kiveszi, majd a következő szükségeset keresi, ami nem más, mint a nagy kék. Azt a legkönnyebb megtalálni, ugyanis ebben a méretben vannak legelől: piros, sárga, ezüst és kék kivitelben. Amiért ő jött, azt kiszedi, és már indul is a kasszához. Az ott álló nő – akin már nagyon látszik, hogy legszívesebben hazamenne, és a mai napot végigaludná – átnézi a kis papírtasakokat, majd ad egy ugyanolyan anyagú, csak jóval nagyobb, hogy a fiú bele tudja rakni a vásárolt dolgokat. Ekkor jut eszébe, hogy a facsúcsot kifejejtette, ezért, mivel nem akar már bóklászni, megkérdezi, hogy hol találja:

– Elnézést, merre vannak a facsúcsok? – Kiyoshi már rég szólalt meg a hangjában ekkorra udvariassággal, ami nem meglepő annak tudatában, hogy ha egy mód van rá, sose megy emberek közé.

– Szívi, kicsit lehetnél körültekintőbb is, és akkor nem kéne visszarohangálnod... De egyébként jobbra a második sor negyedik polcán – közli flegmán a nő, miközben egy nagy rágóbuborékot fúj ki, ami csattan egyet a kidurranáskor. Miközben Kiyoshi a megadott helyre visszamegy, azalatt a nő nekitámaszkodik a pultnak, és rákönyökölve, unott fejjel figyeli a tinit, közben szőke hajtincseit piszkálgatja. Nem telik el egy perc sem, Kiyoshi már jön előre, kezében egy aranyszínű, csillag alakú facsúccsal. Lerakja a pultra, amit a nő hozzászámol, és már mondja is a végösszeget, ezzel együtt pedig megkérdezi, hogy kártya vagy készpénz lesz. A fiú lehúzza a bankkártyáját, majd a csomagokat két kezébe fogva elköszön, és kifelé indul.

Az eladó csak int egyet neki, majd látványosan szenvedve továbbigazgatja a vörös műkörmeit. A fiú kint leül, és megnézi a telefonján az időt. Fél hat van, ami abból is látszik, hogy odakint már sötét van, és csak az utcai karácsonyi fények adnak világítást. Még el akart volna menni pár boltba, de úgy döntött, hogy nem cipekedik. A mobilját nézegeti még, és kitörli a sok értesítést, amik csak azt jelezték, hogy mindenki visszaválaszolt a tanár üzenetére. Ő ahelyett, hogy azt írná, „Köszönöm, önnek is!”, inkább letiltja az osztálycsoport összes üzenetét, így a mobilja már nem jelez neki. Kimegy a plázából, majd fellélegezve néz fel az égre, ahonnan a hópelyhek az egy órával ezelőtti állapotukhoz képest kétszeresükre növekedtek, és sűrűbben hullnak, ezzel beterítik az egész utcát. Lesétál a metróhoz, ahol két perc várakozás után fel is szállhat. A nagy rohanás közepette teljesen kiment a fejéből, hogy a félretett pénzéből vegyen valamit a családtagjainak, de ez fel se tűnik neki.

Mikor eléri a neki szükséges állomást, kiszáll, és megindul kicsit sietve az utcában, mert már haza akar érné. A kabátjának szőrmés kapucniját felhajtja, ugyanis egyre hidegebbre vált az időjárás, amit erősödő szelek segítenek. Annyira lehűlt a hőmérséklet, hogy a fiú már így is fázik, de szerencséjére már nincs messze a házuktól. Ahogy megy végig, azt veszi észre, hogy mintha mozogna a hó, ugyanis a kocsik kerekénél egy apró, fehér kis valami mászkál. A srácnak felkelti ez az érdeklődését, ezért bekukkant az autó alá, ahol legnagyobb meglepetésére egy didergő, félénk macskát pillant meg. Elkezd gondolkodni, hogy most mit csináljon, hiszen édesanyja nem engedi az állattartást a házban, ezért nem tudja felvinni, de ha itt hagyja a szerencsétlent, akkor valószínűleg halálra fog fagyni. Végül sóhajt egyet, leteszi a földre a csomagokat, leguggol, és kezét előre nyújtva hívja magához a remegő állatot.

A cica odabújik a karjaihoz, és a srác érzi, hogy rettentő hideg a teste. Felemeli, majd a kabátját leveszi, és abba bebugyolálja. Ezután pedig a két szatyrot az egyik kezébe fogja, a másikban pedig a cicát viszi. Ez egy nagyon hirtelen, átgondolatlan döntés volt, melynek hatását meg is érzi. Hisz majd megfagy, amíg a házuk elé ér, ahol azonnal nyitja az ajtót. Mikor a lift leérkezik, és ő beszáll, csak a macska ragyogó kék szeméit nézi. Furcsállja, hogy a macska pupillája nem olyan, mint egy csík, hanem egy fekete pötty, ezzel kicsit eltérve az átlagtól, de természetesen létezik ilyen. Miközben a karjaiban tartja, az állat elkezd nyávogni, és hálásan odadörgölőzik az őt megmentő tinihez, aki halkán sóhajtva megszólal:

– Mit fognak ehhez szólni? De nincs kedvem végighallgatni őket! – A felvonó megáll azon az emeleten, ahol laknak, kiszáll, majd a bejáráshoz sétálva, leteszi a földre a csomagokat, hogy a kulcsát ki tudja venni. Mikor megtalálja, beledugja a zárba, és elfordítja. Belép, majd becsukja maga után az ajtót, ezt követően pedig leveti a csizmáját, a cuccokat pedig lerakja a konyha elé, ahol az édesanyja éppen főz. Aki, mikor meglátja gyermekét, egyből szemet szúr neki a kabátba takargatott fehér állat, ezért ezt a köszönés után meg is jegyzi:

– Hát ő meg kicsoda? – néz fiára kérdően.

- Itt volt az egyik autó alatt, és mivel rettentő hideg van, ezért felhoztam, hogy ne legyen baja odakint.
- Rendben, maradjon pár napot, de utána keresünk neki egy gazdát, aki gondját viselheti! – egyezik bele, mert látja, hogy fázik a kis szerencsétlen, akinek fehér bundáján fénylik a hó, miközben hosszú, fekete végű farkát ide-oda mozgatja.
- Én szeretnék a gazdája lenni – közli határozottan, ugyanis már nagyon régóta akar egy háziállatot, és úgy érzi, most már édesanyja nem fog ellenállni, hiszen biztos nem dobná vissza a fagyba szegényt.
- Tudod, hogy nem tartunk itthon semmi ilyesmit, de ezt már rengetegszer megbeszéltük – fordul vissza a fazék fölé, mert nem akar ebbe ismét belemenni.
- A nővérem rengeteg ruhát kapott, és még fog is, én meg csak egy házi kedvencet szeretnék. El tudnánk látni, és én tudom vállalni érte a felelősséget.
- Rendben, ám legyen! Azonban a kapott pénzedből kell eltartanod, amit havonta adok. Ha valami kárt okoz, azt te fizeted ki, viszont akkor megy is innen! – adja be végül a derekát, ám reméli, hogy a fiú az ígéretét nem fogja állni, hisz tudja milyen lusta. Ám a legnagyobb meglepetésére, ő bólint egyet.
- Ha már itt tartunk, megint elfelejtettél pénzt adni, és nekem kellett fizetni a kártyáról – hánytorgatja fel megvetően Kiyoshi karba tett kézzel, miközben a macska a pulcsiját dögönyözi.
- Jól van, akkor írd le az árat, én meg az ünnepek után ráteszem az elköltött összeget a kártyádra, mert gondolom, addig nem akarsz semmire se beruházni. Egyébként meg, valamit enni kéne adni ennek a szegénynek, de nincs itthon semmi állateledel.
- Vettetek halat még a múltkor, az tökéletes lesz számára.
- Hát jó, de ne szokjon rá, ez csak különleges alkalom! Holnaptól konzerv kaját kap, majd elmész, és veszel neki!
- Rendben... – viszi be a szobába a kiscicát, majd egy kartondobozt tesz le neki ideiglenesen, hogy abba végezze a dolgát.
- Egyébként köszönöm, hogy beszerezted a maradék szükséges dolgot! – szól utána Ayumi, mire a fiú csak bólint egyet, és becsukja a szoba ajtaját. A falon keresztül hallja, hogy nővére telefonál a barátjával. Hangosan nevetgélnek, majd egy kis idő múlva leteszi a telefont, és egy rövid csend után bekapcsolja a zenét, ami olyan hangos, hogy Kiyoshit zavarja. – Ennek nem a palijával lenne találkozója? Akkor mit keres itthon? Karácsonyi zene... Úgy utálok őket, csoda, hogy a plázában nem annyira tűnt fel, hisz a keresgélés elterelte a figyelmemet, de jobb is ez így. – Fogja magát, és átmegy a nővéréhez, legalábbis az ajtóig jut, ott pedig bekopog. Nem jön válasz, mire megpróbálja újra, de akkor sem. Harmadjára is nekifut, ekkor

már kevésbé higgadtan, mire az kinyílik, és a sötét rózsaszínhajú, zöldszemű testvére flegmán megkérdezi:

– Mit akarsz öcskös? – támaszkodik neki a falnak. Hosszú, kiengedett haja combjáig ér, amivel előszeretettel szokott felválni barátnői előtt, s amellyel sorra vonzza magával a Kiyoshi számára visszataszítóbbnál visszataszítóbb alakokat. Miyori egy igazi kényes liba, legalábbis öccse szemében, bár az tény és való, hogy a lány ezt sose tagadta. Ő megelégszik a szépségével, ezzel már fölénybe kerekedhet bárkivel szemben.

– Nem tudnád fülhallgatón hallgatni a karácsonyi ostobaságaidat? – túr bele zsiros fekete hajába Kiyoshi, mire nővére elhúzza a száját. Mindig is a hideg rázta őt öccse igénytelenségétől.

– Nem, most nincs kedvem, bocsika. – Rebegetti szempilláját nevetve, majd becsapja a testvére orra előtt az ajtót. A srác megrázza a fejét, vesz egy mély levegőt, és megpróbálja figyelmen kívül hagyni Miyori lekezelő viselkedését.

Úgy dönt, hogy pihenésképp vesz egy forró fürdőt. Látja, hogy a macska még mindig vacog, ezért elhatározza, hogy beviszi magával, mivel ott annyira párás az idő, hogy rögtön átmelegszik. Bemegy a fürdőbe, és betekeri egy száraz törülközőbe, közben kicsit megtörölgeti a kinti hótól rendszeren átfagyott bundáját. Ahogy szárítgatja, a mancsánál észrevesz egy kis fekete szív alakú foltot. Ezenkívül még a farka vége ilyen színű, de egyébként az egész bundája gyönyörű fehér. Miután ezzel végzett, a kádhoz megy, amibe a csap megnyitásával elkezd engedni a tűzforró vizet, ami csak úgy gőzölög. Mikor jónak látja a mennyiséget, akkor hozzáenged egy kis hideget is, majd a ruháját a földre dobja, és befekszik a kádba, amit teleönt habfürdővel úgy, hogy csak a nyakától felfele látszik ki belőle. Már régóta vágyott egy ilyenre, ezért még jobban elmerülve, behunyja a szemét. Hamarosan azonban arra lesz figyelmes, hogy a macska kaparja a kád oldalát.

– Mit szeretnél, éhes vagy? – tanakodik, hogy mi lehet a gondja, ám válaszképpen egy nyávogást kap, majd a cica hirtelen felnyújtózik, és egy gyors mozdulattal felugrik a kád tetejére, végül azzal a lendülettel belecsobban a vízbe. A fiú ezt furcsállva nézi végig, ugyanis ő ez idáig abban a hitben volt, hogy a macskák utálják a vizet, bár hallott már kivételről. Az állat nemhogy jól viseli, de még élvezi is az ide-oda úszkálást, amitől jól átmelegszik. Egyszer csak megáll, és a fiú lábszárára ülve nézi őt a nagy kék szemével. – Érdekes fajta vagy te, az egyszer biztos... – jegyzi meg Kiyoshi, majd újra becsukja a szemét, ezzel elmerülve a gondolataiban. A forró gőztől sápadt bőre végre kap egy kis színt.

Egészen húsz percig lehet nyugta, amikor kopogás, de inkább dörömbölés hallatszik, ezzel együtt egy erős lány hangja üti meg a fülét, ami természetes nem mástól jön, mint a „szeretett” nővérétől, aki türelmetlenül kiabál be, mielőtt a srác megkérdezné, hogy ki az:

– Meddig poshadsz még odabent? Más is szeretné használni a fürdőszobát. Még haját kell mosnom. Egy óra múlva találkozóm lesz, szóval siess! – Erre Kiyoshi szemét forgatva kiszáll a kádból, majd egy törülközőt teker maga köré. Igazából nem azért pattant ki, hogy a testvérének kedvesen, hanem mert nagyon elkezdett hűlni a víz, és többet már nem akar engedni, így is majdnem dugig van a kád. Kiveszi a cicát, majd bebugyolálva a szőnyegre helyezi, ezután pedig leengedi a fürdővizet. Felveszi a köntösét, majd megtörölgeti az állatot, közben pedig előszedi a hajszárítót, amit először a macskán használ, és csak ezután saját magán. Úgy tízperc múlva végez mindezzel, ezért a ruháit, amiket ki kell mosni, a szennyesbe dobja, a többit pedig összeszedi, majd a cicát a hóna alá fogva kimegy. Miyori már nagyon türelmetlenül áll ott, és mikor megpillantja az ismeretlen négy lábút, egyből ráförmed:

– Mit keresett veled ez a dög? Ugye nem gondolod komolyan, hogy ez velünk fog lakni? – mered a szüleitől örökölt smaragd zöld szemével – amivel már olyan sok fiú szívét elolvasztotta – a macskára, aztán a bátyjára, aki csak higgadtan válaszol:

– Dehogynem, és majd a te ruháidból alakítom ki az alomtálcát. – Ezzel a szobája felé veszi az irányt. Az idősebbik nem tud erre semmit se szólni, inkább sértődötten bemegy, és elkezd fészülni a haját, meg készülődni a randevújára.

Kiyoshi átveszi a pizsamáját, majd bebújik az ágyba, és nyakig betakarózik a vastag paplannal. A telefonját kiveszi a nadrágja zsebéből, amit a mellette levő székre hajtott. Talál benne egy kis tasakot, amiben becsomagolt sütemények vannak egy szalaggal átkötve, és egy kis üzenettel, hogy: „Nagymamám sütötte, remélem, ízlik. Boldog karácsonyt! Szeretettel, Hanaya, az osztálytársad”. Emellett rábukkan egy kis plüssmackóra, amely egy nagy szívet tart a kezében. – Ez nagyon kedves tőled. Talán már egy kicsit túlságosan is kedves... Azt se tudom igazából, hogy ki vagy. – Jegyzi meg a fiú a szemét forgatva, majd az egyik kis kekszbe beleharap, a többit pedig visszateszi. Ezután pedig bekapcsolja a tévét, majd a mobilképernyőjét megosztja rajta, ennek köszönhetően kedvenc sorozatát így is tudja nézni. Eközben arra lesz figyelmes, hogy a cica felugrik hozzá, ezért odafordul felé, és őt is betakarja. Az állat ráteszi a fejét a párnára, és figyelni a fiút, aki megsimogatja őt, közben halkán ezt mondja neki: – Holnap adok neked egy nevet, meg elmegyek venni neked valamieledelt. Tényleg, a hal! – Pattan ki az ágyból, majd kimegy a konyhába, ahol már édesanyját nem találja ott, hiszen ő is elvonult a hálóba. Kinyitja a hűtőt, és kibontja a friss lazacot, emellett pedig elvesz egy kis tálat, amibe vizet tölt. Visszasiet a szobába, és leteszi a tányért, majd átnyújtja a halat a cicának, aki szagolgatja, de fejét visszautasítóan elfordítja. – Áh! Pedig direkt neked mentem ki érte... Szeszélyes állatok vagytok ti macskák, az egyszer biztos. – Inkább lerakja neki a halat, hogy majd később megegye, ezután pedig visszabújik hozzá. Ahogy nézegeti a sorozat részeit, úgy jön rá a szemére az álom, szép lassan. Nem sokkal később a kisállat is elalszik vele.

Az édesapja – akit egyébként már várt – egy órával később hazaérkezik. A férfi úgy dönt, hogy nem kelti fel Kiyoshit. Majd holnap este, ha végez a munkával, akkor találkoznak.

Már éjfél elmúlt, mikor Miyori halkán próbál bejönni, ám nem nyílik a zár, ugyanis az apjuk véletlenül benne hagyta a kulcsot. Akárhogy próbálkozik a tini, sehogy sem működik, amíg végül édesanyja nyitja az ajtót, fáradt, de annál mérgesebb tekintettel.

– Mégis, hogy gondolod, hogy ilyenkor jössz haza? Tudod te, hány óra van? – dörzsöli a szemét, ám a hangjából nem hallatszik a feszültség. Betessékeli a lányát, aki egy szót se szólva bemegy a szobájába.

Mikorra a nap felkel, már az egész várost ellepte a hó, amit a lakosok nem győznek takarítani. Az édesapjuk már korareggel elindult dolgozni, amíg a felesége főz, és díszíti a lakást. Büntetésből, mert tegnap a lányuk soká jött haza, felébresztette, hogy segítsen neki a konyhában, illetve a fa felállításában. Ebbe Miyorinak bele kellett egyeznie, akármennyire is nehezére esett, hisz tudja, hogyha most makacsul viselkedik, az anyja nem fogja elengedni újévkor a fiújával bulizni. Ezért hát mindenben igyekszik Ayumi segítségére lenni, hogy kiváltsa a tegnapi baklövését.

Tizenegy körül jár, mikor Kiyoshi ébredezni kezd, ami nehezére esik neki, így elég lassan tér magához. Mocorog egy ideig, ám úgy dönt, hogy ez mégsem jó ötlet, ezért inkább még jobban belefúrja a fejét a puha párnába. De ekkor valami elkezd irritálni az orrát, amit próbál ellökni a kezével, ugyanakkor sehogy sem sikerül. Megragadja azt a valamit, mire nagyon meglepődik, hogy mit fog a kezében, ezért kinyitja a szemét. Először még csak alig-alig, de hirtelen olyat lát meg, amitől egyből felpattan az ágyból. Egy lány fekszik ott, és amit tartott a kezében, az nem más volt, mint az ő haja. Azt se tudja, hogy most mit tévő legyen, hiszen soha életében nem látta ezt a tinédzsert. Erre a hirtelen mozdulatra az ismeretlen elkezd dörzsölni, majd kinyitni a szemét, így pont szembetalálkozik Kiyoshi ijedt tekintetével. Ránéz a kezére, és ő is hirtelen kiugrik az ágyból, majd lesütött szemmel megáll a srác előtt.

– Ki vagy te, és mit keresel itt? Rádásul hova lett a macska? – néz körül a fiú értetlenül. Az eddigi színénél is jobban elsápad, tekintete pedig riadtá válik. Félszegen megcsillanó, jáde zöld szemei közvetlen a lányra merednek.

– Én... Én vagyok az a macska... – szólal meg bátortalanul. A lány egy fehér egybe ruhát visel, aminek színe megegyezik a hajáéval, és a fején egy virágokból, illetve levelekből készített koszorú díszel. Nem mellesleg, ez két fonatba van rendezve, amikbe helyenként szintén díszes növények vannak beleszúrva. Sötétkék színűre van festve a körme, ami pontosan olyan, mint a két gyönyörű szeme. Tekintete ártatlan, bőre még Kiyoshiénál is fehérebb, amire még a fiú sohasem látott példát. Mintha nem is evilági teremtség lenne.

– Akár egy nimfa, vagy mi a halál – gondolja Kiyoshi magában, felidézve valamit a történelem órán összehordott marhaságokból. – Ne nézz hülyének! Te egy ember vagy. Inkább válaszolj a kérdéseimre! – förmed rá a fiú, aki nagyon kellemetlen helyzetben érzi magát.

– Nagyon hihetetlenül hangzik, de én egy másik dimenzióból jöttem, ezáltal én át tudok változni egy fehér macskává. Kérlek, higgy nekem! – esedezik alázatosan és félénken a lány. Ujjtördelései, kimeredt pupillái és kibiggyesztett ajkai mind kérést sugallnak. A kamasz úgy érzi magát, mint aki nagyon kiütötte magát előző éjjel, és még mindig illúziói vannak, de rá kell jönnie, hogy sohasem élt ilyen szerekekkel.

– Mi a neved? Inkább így kérdezem, mert látom, egyre nagyobb idiotának nézel... – mondja sóhajtva.

– Chloé vagyok... – Vallja be félénken, szelíd, gyámoltalan hangon. Ragyogó kék szemei még mindig a padlóra szegeződnek az alázattól.

– Nos, Chloé... Tudsz valami értelmes magyarázatot adni, hogy kerülsz ide? – Válik egyre türelmetlenebbé a tini.

– Ezek szerint nem hiszel nekem, ezért be kell bizonyítanom. – Összeteszi a tenyerét, mintha imádkozna, hirtelen fehér fény lesz körülötte. Mikor az eltűnik, már a tegnap megmentett cica válik láthatóvá, aki felugrik az ágyra, ezt követően pedig megszólal a lány hangján: – Én nem hazudtam... – közli a sráccal, aki annyira ledöbbszent, hogy riadtan hátrálva a falnak koccan. Úgy elállt a lélegzete, hogy egy darabig szóhoz se jut, de végül mégis ráveszi magát, hogy kérdezzen, ám most már teljesen más megközelítésből:

– Hogy vagy erre képes, ki vagy te? Ilyenek nem létezhetnek, hisz én mindig is szkeptikus voltam az ilyen mitikus dolgokkal kapcsolatban. Biztos csak fáradt vagyok, és kezdek hallucinálni. – A fejét fogja, és próbál magának valami sajnást beképzeltetni, hogy valamivel megmagyarázhassa a látottakat. De képtelen erre, mikor azok a gyönyörű, rabul ejtő királykék szemek felpillantanak rá.

– Shizun-ok (Évszakok) világából jöttem, és én vagyok a Tavasz istennőjének a lánya... Tulajdonképpen a trónörökös... – jegyzi meg halkán, fejét lehajtva.

– Jó, feladom... – Temeti arcát kezeibe, miközben fekete haja előreborul. – Tegyük fel, hogy igaz, amit állítasz, hisz valamennyire alátámasztottad az átváltozásoddal, de mit keresel itt a „mi világunkban”? – kérdi még mindig nagyon kételkedve. Zöld szemei ide-oda cikáznak, ezzel a lehető legalaposabban végigmérve a törékeny teremtés minden porcikáját, mintha csak egy gép lenne.

– Ezt csak azért mondom el, mert segítettél rajtam. – Tétovázik egy pillanatra a lány. – Nekem... Nekem menekülnöm kellett a hazámból, hiszen meg akartak ölni. Jelenleg is keresnek, de idáig nem ér el a kezük... Hamarosan azonban muszáj visszatérnem, mert odaát egyre súlyosabb a helyzet – feleli érthetetlenül elhadarva a végét. Csalódottan látja, hogy ez

a magyarázat csak újabb homlokráncolást és hitetlenkedő szemöldök felhúzást váltott ki a kamaszból.

– Mégis mi történt? – érdeklődik meglepően higgadt hangon Kiyoshi. Ez annak köszönhető, hogy talán kezd a szemében a lány egyre hitelesebbnek tűnni. Látszik rajta az elkeseredettség és a mérhetetlen aggodás, amit az ártatlan tekintete sugároz.

– Te vagy az egyetlen ember, aki ezt megtudja, de nem vagyok benne biztos, hogy jó lenne megosztanom veled... – piszkálgatja a körmeit zavarában.

– Nézd, így nem tudok segíteni, vagy egyáltalán megbízni benned, szóval hallgatlak... – várakozóan fonja össze karjait mellkasa előtt a fiú.

– Hát rendben... – sóhajt egyet, majd elkezd mesélni a történetét. – A mi világunk évezredek óta fennáll, azonban nem mindig volt olyan békés, mint manapság. Egy király uralkodott mindenkifelett, akit Shi-nek (Halálnak) hívtak. Az volt a célja, hogy megszüntesse az évszak-istennőket, mert ők voltak az egyetlenek, akik rá fenyegetést jelentettek. Mivel a király féltette hatalmát, megtámadta őket a katonáival, ám súlyosan megsebesítették, amibe belehalt annak ellenére, hogy ő is isteni erővel rendelkezett. Ezután a béke érdekében, ezek az asszonyok – mivel ők nem tudtak közénk lejönni – leküldték gyermekeiket, hiszen akkor emberré, vagyis halandóvá válnának. Akik lejöttek, azok erre a sorsra jutottak, így kénytelenek voltak mindig az utódukat választani, ezért cserélődtek. Azóta van négy részre osztva a világunk: a Virágzó Tavasz – ahonnan én is származom –, Forró Nyár, Hűvös Ősz és Fagyos Tél földje. Ezeknek pedig egy-egy vezetőjük van, akik kivétel nélkül – a hagyomány miatt – mind nők: a Jövő Virága, Szárazság Napja, Elmúlás Utolsó Levele és a Végzet Hava. Ahogy egyre haladunk beljebb, egyre sötétebbek ezek az országok. A Fagyos Tél földje annyira zord, hogy oda senki nem meri betenni a lábát. Ott élnek a legelvetemültebb emberek, akik a legkegyetlenebb bűnöket követték el. Legalábbis a mondák szerint, mert őket még nem látta kívülálló. Egyik ország sem szólt bele a másik dolgába, ezért harmóniában éltünk egymás mellett egészen addig, míg az édesanyánk meg nem halt, majd ezt követően pár hónapra pedig az édesapánk is. Azért beszélek többes számban, mert van egy öcsém is, aki már nagyon hiányzik, és nagyon félttem az ott uralkodó veszélyektől. Ugyanis a tragédia másnapján, a nagybátyánk jelentkezett a trónra, amit természetesen elutasított a nép, mert nem az istennőktől származó, és főleg nem nő. Ezt kegyetlenül megtorolta, és kérdés nélkül elfoglalta a palotát, megölve az ott levőket. Mivel én következtem volna az uralkodásban, mindenki engem akart ott látni, amit a nagybátyánk nem nézett jó szemmel, így elsőszámú célpontjává váltam. Valahogy sikerült az öcsémet ellenem fordítania, így kiűztek onnan. De ez sem volt elég, mert Hakai (Megsemmisítés) – így hívják őt – meg akart öletni a legfőbb emberével, aki elől macska alakban menekültem egy portálon keresztül idáig. Ebbe ő már nem tudott bele menni, így csak én kerültem át ide. Nem tudtam visszaválozni, mert a nagy hidegben képtelen vagyok használni ezt a képességem... Mikor elaludtunk, akkor a tudtom nélkül alakultam vissza – levegővétel nélkül darálja le olyan gyorsan a történetét, hogy a fiú csak ámultan bámul rá.

- Érdekes egy történeted van, mit ne mondjak... – jegyzi meg, miután végighallgatta az egészet.
- Nekem gyorsan vissza kell jutnom a hazámba, viszont ilyen hidegben képtelen vagyok használni a teleportáló erőmet. Milyen hónap van itt nálatok?
- Ma van karácsony, vagyis szenteste.
- Az micsoda? – kérdezi furcsállva, hiszen az ő világukban nincsenek ilyen ünnepek.
- Mindegy, a lényeg, hogy december van. Azt ismered micsoda? Vagy nálatok ez máshogy van?
- December? – fagy le a lány. – Még két hónap van hátra... Az rengeteg idő. Ennyi nem áll a rendelkezésemre – fogja a fejét kétségbeesetten. Az aggodalom szétterül az egész arcán, amitől Kiyoshi most először egy kis szájalmat érez az irányába, de ezt igyekszik minél jobban elfedni.
- Nincs mit tenni, muszáj lesz kivárnod... – közli a fiú nem túl biztatóan, ám látja, hogy ezzel egyáltalán nem segített, ezért odaül Chloé mellé, és elkezd nyugtatgatni. – Én megpróbálok mindenben segíteni neked, hogy mikor majd itt lesz az idő, egészségesen mehess vissza, de addig is próbáld meg ellazulni! Azt mondtad, hogy minden vezető az istenektől származik, tehát gondolom, vannak képességeik, ahogyan neked is. Így csak meg tudják védeni a saját népüket! – Megragad mindent, hogy egy kicsit megvigasztalja.
- Az elképzelhető, de mi lesz az enyéimmel, őket ki óvja meg Hakaitól? – néz rá a srácra, aki látja a folytonos aggodalmat a kék szemeiben, ezért megpróbálja csillapítani a szavaival:
- Ha a többi nemzet észreveszi, hogy óriási gond van, akkor lépni fognak, hiszen egykoron mindannyian egy országba tartoztatok. Ne félj, minden rendben lesz! – Ahogy ezeket kimondja, még önmagán is meglepődik, hiszen senkihez sem szokott ilyen megértő, vagy kedves mondatokat intézni.
- Úgy hiszed? – kérdi halkán, ujjait tördelve. Szemlátomást jól esik neki a fiú közelsége és személye, ahogy megérti a problémáit. Mikor másik világba keveredett, azt hitte, hogy csupa ellenséges alakok fogják fogadni, ezért igyekezte kilétét macskaként elfedni, de minden teljesen rosszul sült el, míg rá nem talált a kamasz, és fel nem hozta ide a lakásba. Ezzel megmentette a különösen érzékeny tavaszföldi testét a kinti fagyhaláltól.
- Persze! Töltsd velünk az ünnepeket! Megmutatom neked, hogy milyenek a mi szokásaink ebben a világban. Addig is az itteni jó dolgokra fogsz koncentrálni.
- Köszönöm! – mondja hálásan, kicsit esetlenül. A fiú elkezd gondolkozni, hogy hogyan oldják meg azt, hogy az édesanyja ne szúrja ki az idegent. Ekkor azonban eszébe jut a tegnapi esti fürdés, ezért azonnal lesápadva, számon kérően fordul a lányhoz:

– Na, várjunk! Te tegnap láttad, ahogy fürödtem, és bejöttél a kádba, miközben én abban a hitben voltam, hogy csak egy macska vagy. – Nyel egy nagyot. – Te perverz... – húzza a száját, de most a szíve mélyén rettenetesen kínosan érzi magát.

– Én nem azért ugrottam be, esküszöm! Én nem néztem oda, mikor vetkőztél, nem láttam semmit... Én... – süti le a szemét, és úgy el van vörösödve, mint a tegnapi piros dísz, amit a srác vett. Mikor Kiyoshi meglátja, hogy a lány ettől jobban zavarba jött, mint ő, kicsit megenyhül.

– Akkor jó... – megkönnyebbülten fújja ki a levegőt, de most meg azért érzi magát kellemetlenül, mert megvádolta a lányt, ezért inkább gyorsan témát vált: – Egyébként én még el se mondtam a nevem. Kiyoshi vagyok! – mutatkozik be, mire végre valahára, egy mosolyt lát Chloé megviselt arcán.

– Ez a karácsony, amiről te beszéltél az imént, az miről szól?

– Hmm... Ha össze kéne foglalni röviden pár szóban, akkor azt mondanám, hogy égők, idegesítő zenék és rengeteg vásárlási stressz, ami az embereket körülveszi. Legalábbis ez a felszín, de ennél lehet jóval több, ha a családdal töltöd ezt az ünnepet. Gyere, menjünk ki, és ott meglátod azt, amiről beszéltem neked, sőt még a saját konklúziódat is levonhatod.

– Az micsoda? – Néz értetlenül, miközben édesen ráncolja homlokát, mint aki erősen gondolkodik valamin.

– Tanulság, amit a szerzett tapasztalatokból fogsz felépíteni magadnak. Viszont változz át macskává, ugyanis a családom nem tudhat erről. Nem szabad lelepleződnünk!

– Értem! – teszi össze a kezét, majd ismét átalakul a fényes, fehér bundájú kiscicává.

– Kérlek, fordulj el, addig gyorsan átöltözöm, és mehetünk! – Chloé ennek eleget is tesz. A fiú felöltözik, lenyomja a kilincset, majd előre engedve a lányt, kimennek a nappaliba. Ott a nővére kedvetlen arcába botlik, aki – miközben díszíti a fát, de még sehogy sem áll vele, ezért – rögtön flegmán odaszól neki:

– Azt hittem már sose dugod ki a képedet onnan, te lusta disznó. Mialatt én itt díszítgetek, addig te bent dögölödsz ezzel a bolhás szőrcomóval. Fogd meg, és segíts inkább! Bár igazából innen neked kéne megcsinálnod, mert én már eleget pakolgattam itt ezeket a vackokat. – Ayumi meghallja ezeket, ezért átmegy a nappaliba, és odaszól a lányának:

– Édesem, nyugodtan rábízhatod Kiyoshira a többit, hiszen még valakinek a vécét is ki kell takarítania – közli mosolyogva, és várja a tini reakcióját, ami pontosan az, mint amire számított. Miyori elfintorodik, majd magyarázkodva megszólal:

– Jó nekem ez, nem azért mondtam... – fordítja el a tekintetét, miközben smaragdzöld szemeiben bosszús lángok gyúlnak öccse irányába.

– Én is így gondoltam. Addig egyetek cukrot, amit tegnap Kiyoshi hozott! – mondja, és kihoz egy tálat, majd az egyik zacskót felbontja, és tartalmát beleszórja. Leteszi nekik a kanapé melletti kisasztalra. Egy egész tágas nappalival büszkélkedhetnek: egy nagy piros szőnyeg áll közepén, amin a másik asztal van, csak az sokkal terjedelmesebb. A szintén vörös kanapéval szemben van egy hatalmas plazmatévé. Könyvespolcok állnak a fehér fal mellett, amin édesapjuk több száz darabos könyvgyűjteménye pihen. A polcokkal szembeni sarokba helyezték el a nagy fát, amelynek illata már az egész házat körüljárta. Miyori eddig csak a világítást tette fel, meg két darab gömböt, ugyanis az előbbivel legalább egy fél órát, ha nem egy teljeset szenvedett. Csak az húsz percébe telt, hogy kibogozza a két díszet, amit édesanyja élvezettel nézett, közben magában nagyokat nevetett, de szándékosan nem segített a szerencsétlenkedőn, hiszen úgy gondolta, hadd oldja meg egymaga, ne kelljen megcsinálnia helyette. A lány belekotor a tálba, és száját húzogatva válogat, majd egy cukorkát bekap, de azonnal a tenyerébe köpi.

– Ez, de gusztustalan... Honnan bányásztad ezt elő? – köt bele a testvérébe, miközben a csomagolás után kutakodik, hogy mégis milyen ízű ez a borzalom.

– A legnagyobb boltban osztogatták, megkóstoltam, de nekem semmi bajom nem volt vele, sőt szerintem egészen finom. Vegyél egy másik ízt, az biztos jobb! – válaszolja a fiú, miközben megigazítja a fán a fényeket. Ugyanis a sok szenvedés ellenére, borzasztó hanyagul dobálta fel rá a testvére. Kiyoshi meglepő módon – a neki tetsző dolgokban – igen precíz tud lenni, ellentétben a nővérével.

– Attól a transzitól szerezted, aki ott díszeleg parókában? – kezd el gúnyosan nevetni Miyori.

– Szerintem nem a személyétől, vagy az identitásától ilyen az íze ennek az édességnek, de mondtam, ha nem jön be, hagyd ott, legalább több marad nekünk! – Mikor ez elhangzik, akkor Chloé a mancsával elkezd bökdösni a srác lábát, mire ő lenéz rá. A macska óvatosan a tál felé mutogat, amit egyből megért a srác, és odasétál. Kiyoshi elkezd látványosan válogatni az édességeket, miközben odamutatja a cicának, aki az egyik választásnál bólint egyet, ezzel jelezve, hogy melyiket szeretné. Amíg senki nem figyel, odagurítja a cicának, erre ő meg elkapja a szájával, és lenyeli. Hálaképpen dorombolva a fiúhoz dörgölőzik, mire lehajol hozzá, így meghallja a cica gyomorkorgását, ezért Kiyoshi kimegy a konyhába, ahol egyből megpillant két szép és friss croissant-t. Ezeket elveszi, majd visszamegy hozzá, és lehelyezi elé a padlóra, amire egyből rákap, ezután jóízűen kezdi eszegetni. Ayumi azonban felfigyel erre, ezért megszólítja a fiát:

– Miért adod azt neki? Ilyeneket nem ehetnek... Különben is, az a te reggelid volt... – rázza meg a fejét nem tetszését kifejezve.

– Én amúgy se voltam éhes annyira, majd kivárom a vacsorát. Egyébként ez olyan különös macska, hogy bármit megeszik, hiszen tegnap felfalta a félretett csokoládémat – találja ki, hogy édesanyja valóban elhiggye. Ayumi azonban csak szemét forgatva ezt mondja:

– Ha kinyúlik a rendszertelen etetésed miatt, akkor nem lehet több állatod, ebben biztos lehetsz. Mindegy, díszítsétek nyugodtan a fenyőt, én addig készítem a mai menüt, ami elég bőségesnek ígérkezik, ha ez az átkozott csirke is úgy akarja – hajol le, és kukkant be a sütőbe. A fiú folytatja a gömbök felrakását, közben néha-néha odalép a tálhoz, ahonnan egy-két szem cukrot elvesz, egy párat pedig szándékosan leejt Chloé elé, aki boldogan kapkodja fel, majd fogyasztja el őket.

Alapos csinosítgatás után felrakják a girlandokat is, amelyek színeibe – csakúgy, mint bármibe – beleköt Miyori, de a srác ezt meg se hallva végzi a dolgát. Legvégül a facsúcsot helyezi a fa tetejére, aminek kinézetére természetesen szintén húzza a száját a lány. Miután ezzel végeznek, a fiú odamegy az édesanyjához, hogy segítsen neki behozni a szoba közepére a nagy étkező asztalt. Ezután Ayumi megkéri a lányát, hogy terítsen meg, aminek Miyori sóhajtva eleget tesz. Ekkor megcsörren a telefon, ezért az anya odasiet, és felveszi. Amikor beleköszön, és elkezd beszélni, a gyerekeinek hamar feltűnik, hogy a nagyszülők vannak a vonal túlsó végén. Kiyoshi leül a kanapéra. A cica utána megy, felugrik, majd odakuporodik a fiú keze mellé. A srác elkezd simogatni, amire az állat becsukott szemmel dorombol. Ennek láttán senkiben meg sem fogalmazódna az, hogy az a kis fehér bundás, tulajdonképpen egy másik világból jött fiatal lány. A fiú arra lesz figyelmes, hogy az édesanyja arckifejezése a kezdeti boldogsághoz és lelkesedéshez képest kezd megváltozni. Az aggodalom és kétségbeesettség is kiül az arcára, majd egy „Gyógyuljon meg mihamarabb!” felszólítással kinyomja a telefont. Sóhajt egy nagyot, és feszülten hátrasímitja a haját, ezt követően pedig a gyermekeihez fordul:

– Az a helyzet, hogy a nagypapák idén karácsonykor nem tudnak meglátogatni minket, mivel a nagy influenza lett. Nagyon rosszul érzi magát, ezért semmiképpen nem akar idejönni, hogy megfertőzzön. Amúgy se nagyon tudna felkelni, vagy kimozdulni az ágyból. A papa viseli most gondját, és ő azt mondta, hogy fel fog épülni, reméli minél hamarabb, de inkább nem kockáztatnak, ezért az újévet is otthon töltik. Üzenik, hogy legyetek jók, sok ölelést küldenek, az ajándékokat pedig majd postázzák, amint tudják – *sóhajt fel* egy nagyot, miközben mindkét kezével bosszúsan hátrasímitja a haját. Körbenézve gyerekein, elhúzott ajkakkal folytatja: – Akkor idén négyesben ünneplünk, de nem baj, egyszer kibírjuk. Apátok azt ígérte, hogy mire kész lesz minden étel, addigra ő is az asztalnál tud majd ülni, de nem tudom mennyire képes majd tartani a szavát... – húzza a száját, hiszen tisztában van azzal, hogy férje mindig rengeteget dolgozik.

– Hála az égnek, hogy nem jönnek! Nagy anyyit tud beszélni, a papa meg állandóan kérdeget, hogy mi van velünk, meg ugyanazokat az ostoba családi történeteket meséli. Annyira idegesítőek, ráadásul soha nem tudtak egy normális ajándékot sem adni. Fogadok, ezt is csak azért találták ki, hogy ne kelljen ránk költeniük... – szólal meg érzéketlenül Miyori. A lány hangja lesújtó, miközben a tincseivel játszadozik.

– Kislányom, hogy szorulhat beléd ennyi rosszindulat még ilyenkor, az ünnepek alatt is? – ingatja a fejét a nő értetlenül. Még mindig nehezebbé esik felfogni, hogy az egykor él tanuló, szőfogaadó kislányból, egy ilyen gögös, kötekedő, nyavalygós kis liba lett.

– Jaj, anya, hagyjál már ezzel! Már mindenki ismeri ezt a sztorit, az „Úristen, de rosszul vagyok, ebbe én bele fogok halni, ezért mindent rátok iratok” szöveggel együtt. Minden évben eljátssza, aztán mindig beállít, mondván, hogy „Ja, már jobban vagyok” – közli, miközben anyjába fojtja a szót, ezért amaz inkább nem is szól ehhez semmit.

– Lefogadom apa nem fog időben érkezni, szokásához híven. Különben is, a saját érdekedben mondom, hogy nem kell a tökéletességre törekednünk, ne legyél ilyen feszült! – szólal meg Kiyoshi is, édesanyjához fordulva.

– Fiam, ne kezd te is! Elég, ha a nővéred kötekedik, nem kell neked is. Édesapátok itt lesz, mert megígérte – mondja úgy, hogy közben ebben ő is kételkedik, mert férje szavahihetősége a munka kapcsán, mindig nagyon gyenge lábakon áll.

– Nem szeretek ilyeneket mondani, de Kiyoshinak igaza van. Apa annyira gázul tud viselkedni, főleg az ünnepek alatt – jegyzi meg a lány, amire Ayumi inkább nem válaszol, helyette úgy tesz, mint aki meg se hallja. Bekapcsolják a karácsonyfán a fényeket, mire Miyori vállat von, és megszólal: – Na, én ezzel a szarral végeztem mára, ha valamit akartok... De ne, inkább ne akarjatok semmit, ám ha sürgős, akkor a szobámban leszek – jelenti ki orrát felhúzával, majd bemegy, és becsukja az ajtaját. A fiú ücsörög még kint egy kicsit, közben gyönyörködik a váltakozó kis fényekben, amelyek piros, sárga, zöld, és kék színben pompáznak, ezzel feldobva a lakás hangulatát. Kis idő múlva feláll, és ő is a saját szobája felé veszi az irányt, ahova mikor betér, lefekszik az ágyra. A plafont bámulja. Mivel ide soha senki nem jön be kopogás nélkül, így nem látnak be, tehát a lány is visszaváltozhat az eredeti alakjába.

– Én nem szeretnék neked teher lenni, csak azt szeretném kérdezni, hogy a mosdó ügyeim hol végezzem, mert mégse egy alomba akarom... – Chloé teljesen elpirult a kényes témától. A srác elkezd gondolkodni, majd mikor eszébe jut egy lehetséges megoldás, megszólal:

– Beteszem azt a dobozt, majd a későbbi almodat a fürdőbe, így ha oda bemész, akkor tudod használni a rendes vécét. Ürügyként pedig kitaláljuk, hogy szeretsz a lehúzóval játszani, azért öblít majd a vécé, és hogy nem tudod úgy elintézni a dolgot macskaként, hogyha van ott valaki. Így szabad teret élvezhetsz odabent anélkül, hogy bárki is megzavarna.

– Ez egy igen okos megoldás, remélem, beválik. Nagyon kínos lenne egy esetleges lebukás. Nem akarok senkinek se magyarázkodni. Vele is csak azért osztottam meg a titkomat, mert véletlen felfedtem magam. Pedig már kezdtem beletörődni, hogy macska életmódot folytatok, de végül is örülök, hogy így alakult. – A fiú erre csak elmosolyodik, majd ismét bekapcsolja a telefonján a tévére a kedvenc sorozatát. Chloé úgy dönt, hogy nyugalmasan elfeküdve ő is becsatlakozik a sorozat nézésébe. Megpróbál megismerkedni az itteni

szokásokkal, ha már egyszer erre a földre kényszerült. Eltelik tíz perc, mire a lány értetlenül odafordul hozzá, és ismét feltesz egy kérdést: – Nem szeretnék zavarni, csak most nem értek valamit. Ha ez a főszereplő át tud változni egy rókává, meg mindenféle tüzet, vizet csinálnak itt valamilyen kézjelekkel, és te ezeket szereted nézni, akkor hogy nem hittél nekem?

– Nem tud átváltozni, ez az állat benne él a testében elzárva, mert belepecsételték. Mindegy, bonyolult lenne elmagyarázni, viszont ez csak egy anime, ilyet az emberek nem hisznek el a valóságban csak úgy, főleg, hogy mondtam, nagyon szkeptikus vagyok – feleli Kiyoshi, nem igazán értve ennek a kérdésnek a relevanciáját. De mit vár egy másvilági lánytól? Nyilvánvalóan a felfogása, és az egész kommunikációja teljesen más. Azon csodálkozik, hogy egyáltalán megértik egymást.

– Értelek... – nézi tovább a tévét, ám hamarosan ismét megjegyez valamit, egy kérdés mellett: – A főszereplő elég szimpatikus ezzel a narancssárga ruhával és szőke hajjal, csak nem tudom, mik azok a csíkok az arcán, és miért volt annak a rókának kilenc farka? Az miért van neki?

– Chloé, túl sokat kérdezel... Inkább csak figyelj, és elképzeld, hogy megkapod ott a válaszokat! – unja meg, hogy beszélnek hozzá folyamatosan, hiszen ha van valami, amit ki nem állhat, az az, hogy szóval tartják, miközben sorozatozik. A lány sajnálkozva lesüti a szemét.

Eltelik egy óra, mikor a képernyőn egy olyan karakter jelenik meg, akitől elszörnyed, és ez egyből feltűnik a srácnak, ezért oda fordul hozzá:

– Mi a baj?

– Az a szereplő elég ijesztő... Az előbb még egy nő volt, most meg... A zene, ami mögötte megy, attól is kiráz a hideg, a kígyókról nem is beszélve. Meg az a hosszú fekete haj, kicsit a nagybácsira emlékeztet... Ezt hogy is hívják? Orochi, orichi... Nem tudom kiejteni, olyan bonyolult neve van...

– Nyugi, senki sem tudja. Ezzel nem vagy egyedül. Kivéve engem, hisz nekem ő a kedvencem – válaszolja derűsen. Kiyoshi nagyon büszke a kedvencére, teljességgel odáig van érte, ezért is gyűlöli, ha bárki is a kedvencének merészeli nevezni bálványozott antihősét.

– De ő gonosz, azok pedig mindig rosszak. Szerintem a főszereplő a legjobb, nekem ő a legszimpatikusabb. Ő a jóért küzd, ami szerintem példamutató – jelenti ki Chloé, ami a srác füleinek úgy hangzik, mintha ezt a megjegyzést az egyik tanára, vagy valamelyik szürke és jelentéktelen osztálytársa ejtette volna el.

– Őt nem nagyon csípem, annyira ripacs és túlbuzgó, hogy már irritál. De hát kinek mi... – forgatja a szemeit, és most már azt kívánja, bárcsak befogná a lány.

Annyira belemerültek a sorozat nézésébe – főleg a fiú –, hogy teljesen elvesztették az időérzéküket. Annyira, hogy már be is esteledett, és ezt csak akkor veszik észre, mikor az évad véget ér. A lány ekkor kitekint az ablakon, ahol meglátja, hogy a hó nagy pelyhekben szállingózik. Odamegy, és az égre néz, majd letekint a fehértakarós utcákra. Ámulattal lesi a hótakarót, ami a fiúnak feltűnik, ezért odalép mellé, és megkérdezi:

– Ennyire lenyűgöző látvány ez, vagy mi?

– Sosem éltem át havazást, hisz a mi országunkban ilyen soha nem fordult elő. Tegnap láttam először hóesést, de akkor nem volt ilyen jó érzés. Kívülről viszont nagyon tetszik – mondja kisgyermekes rácsodálkozással az ablak mögött állva. Chloé gyermekkorában sokat ábrándozott arról, hogy a másik három földet is bejárja világában. A Tél országától mindig megrettent, de most innen, a meleg szobából ez az egész annyira ártatlannak tűnik.

– Kívülről szemlélve sok minden jobbnak tűnik, mint amilyen valójában. A havat is csak mi élvezzük, akik a meleg lakásból ülve figyeljük, de akik ilyenkor is kint ülnek, és arra gyűjtenek karácsonykor a ruhák és a játékok helyett, hogy ne haljanak éhen, azoknak ez nem olyan jó mulatság – jegyzi meg, mire a lány észrevesz egy férfit, aki a szembelevő utcán ül betakarózva, és kezét dörzsöli, hogy az ne fagyjon meg.

– Annak az embernek se lehet könnyű ott lent. Vigyünk le neki valami forrót, hogy ne fázzon, nem gondolod? – veti fel az ötletet, amit a srác végiggondolva helyesel. Miután Chloé ismét átalakul macskává, kimennek a konyhába, ahol édesanyjuk már a főételeket készíti elő.

– Levihetek egy tál meleg ételt annak az előttünk levő idős embernek? Szerintem marad nekünk is bőven, tekintettel arra, hogy Miyori után évek óta dobunk ki feleslegesen kaját.

– Nem azért állok itt reggel óta, hogy idegeneknek főzzek, de végül is, van abban valami, amit mondasz. Szedj neki egy nagy műanyag tálba levest, meg tegyél egy másikba csirkecombot, a papírpohárba pedig önts teát, így is ránk rohad az a rengeteg nagyitól kapott zöldtea, nem issza senki... – A fiú mindezeket előkészíti, majd egy zacskóba összecsomagolja, felveszi a kabátját és bakancsát, ezt követően pedig kimegy a lakásból a ház elé. Átsétál az úttesten, majd megáll a férfi előtt, aki először észre sem veszi, mert elbóbiskolt. Kiyoshi ezért megszólítja őt:

– Tessék, ez a magáé! Boldog karácsonyt, ezt pedig az újévre! – nyúl bele a zsebébe, ahol még talál egy viszonylag jó összeget, amiből a férfi két-három napig biztosan étkezhet. A hajléktalan nagyon elcsodálkozik, annyira, hogy nem is tud mit mondani, csak annyit: „köszönöm, köszönöm”. Nem győzi meghálálni. A szövetkesztyűs kezeivel átveszi a még forró ételt és italt, majd elkezd kortyolgatni, eszegetni őket. – Akkor kellemes ünnepeket! –

búcsúzik el a fiú, mire a férfi integetve köszön el, és még egy hálás mosolyt is elejt, s közben látszik a végtelen öröm a szemében.

Kiyoshi visszamegy a lakásba, leveti a nagykabátot és bakancsát, mire az édesanyja már mutatja, hogy nyugodtan foglaljon helyet, mert már minden készen áll. Hangosan szól Miyorinak is, aki – a telefonját vállával a füléhez tartva – kijön a szobájából, miközben a legjobb barátnőjével beszélget. De ő is hamarosan leteszi a telefont, mivel náluk is elkészült minden. A macska is kijön, és rögtön leül Kiyoshi lábához. Ayumi – anélkül, hogy megkérné rá a fia – már hoz is egy tányért, amibe tesz két nagy csirkecombot. A cica ezt meghálálva, odadörgölőzik a nő kezeihez, amire ő is megsimogatja. Úgy látszik, hogy az asszony is kezdi megkedvelni, és már csak a srác nővére áll vele hadilábon. Ugyanis az apjukat ismerve, neki se lesz ellentéte az állat ellen. Ő is rajong a házi kedvencekért. Az anya kihozza az összes tányért, amik gyönyörű összhangban vannak egymás mellett az asztalon: ebbe tartozik a csípős leves, tésztalesves, teriyaki, sushi – abból legalább négy fajta –, rizsgombócok, sült lazac, és az asztal éke, a nagy csirke. (Japánban a csirkét előszeretettel fogyasztják karácsonykor.) Csak ezután jönnek a desszertek: dango (nagy édes gombócok, amiket nyárson helyeznek egymásra, és tulajdonképpen cukorból készülnek.), kis karácsonyi kekszek fenyőfa alakban, és egy óriási tál fagyalt minden olyan ízben, amilyeneket Kiyoshi vett.

– Na, gyerekek! Szerintem kezdjünk el enni, ugyanis hívtam apátokat, de ő csak egy SMS-t írt, hogy még nem végzett a dolgokkal, de igyekeznek. Én úgy gondolom, hogy felesleges itt várakozni, amíg az étel kihűl – mondja az anya, miközben ő is leül. Ezt követően mindenki szed magának, amiből akar. A nő tésztalevest, csirkét, illetve egy kis lazacot, majd kettő dangot rak maga elé. Miyori választása szintén ugyanaz az előétel, teriyaki – a kedvence –, rizsgombóc és három darab kis keksz. Végül a fiú kezdi el a saját menüjét rendezni, ami nem másból áll, mint csípősleves (amit édesanyja csak miatta készített, hisz a családban ő egyedül kedveli az erős dolgokat), az összes fajta sushiból két-két darab, majd desszertnek következik az ő szíve vágya, a fagyalt. Miután összeszedték maguknak a finomságokat, mindenki egyszerre megszólal:

– Itadakimasu! (Egészségünkre, japánul. Ételek elfogyasztása előtt mondják.) Mialatt mindenki csöndesen eszeget, a hűtőben tárolt kólát felbontja a fiú, majd tölt magának, és édesanyjának is, aki bólintással köszöni meg. Csakis az ünnepek miatt, a nővérenek is teleönti a poharát, aki csak odanéz, majd egy „kösz-t” odavág. Az étkezést leghamarabb Miyori fejezi be, aki az asztal alatt nézegetni kezdi a telefonját, és próbálja felhívni szerelmét, de ő állandóan rányomja. Emiatt feszült lesz, erre Ayumi rápillant, majd le a kezére, és mikor meglátja, mit csinál, megszólal:

– Biztos ő is a családjával van, ez egy olyan ünnep – *hangja nyugtató, igazi anyai*, semmint dühös. Dacos és sértődékeny lányával amúgy sem menne sokra, ha most megfedi a mobilozásért a karácsonyi vacsoránál.

– De megbeszéltük, hogy este felhív... Mindegy... – húzza a száját, viszont szíve mélyén nagyon el van keseredve. Körmével kopogtatja az asztalt, míg a többiekre vár. Édesanyja nagyon nem szereti, ha valaki feláll, mialatt a többiek még nem végeztek. A nő is eltelt a sok finomságtól, ezért a macskát kínálgatja még, aki szintén nem kíván többet, és megelégedve terül végig a szőnyegen. Legbelül Chloé nagyon is élvezi, hogy így lustálkodhat, mert emberként ilyen állapotban hülyének néznék. Ekkor mindenkinek kulcs zörgése üti meg a fülét, mire az állat is felpattan, és néz az ajtó felé, ami lassan kinyílik, majd egy középkorú férfi jelenik meg zöld sálban, nagy barna kabátban, fekete csizmában és sötét bőr aktatáskával a kezében, hóna alatt egy nagy csomaggal. Miután elrendezi a holmiját, torkát köszörülve és köhögve lép a nappaliba. Odakint nagyon hideg van, a sál pedig nem védte teljesen a nyakát.

– Ne haragudjatok, hogy csak most értem ide! – mondja hidegtől kivörösödött arccal.

– Azta, apa! Képes voltál hazatolni a képed, durván húsz-harminc percet késve? Azt hittem már bent éjszakázol... – jegyzi meg flegmán, gúnyosan az asztalon könyökölve Miyori.

– Ne beszélj így apáddal, még annak ellenére sem, hogy van igazság alapja annak, amit mondasz... – az anya nagyon csalódott, hiszen egész nap azon munkálkodott, hogy este együtt ehessenek egy jót. Ez a harmadik év, hogy férje nem jelenik meg a karácsonyi vacsoránál, annak ellenére, hogy előtte napokig ígérgette.

– Kérlek, ne haragudjatok rám! A munkámmal időben végeztem, viszont el kellett mennem ezekért – mutatja fel a nagy szatyrot, amiből kihúz először egy telefonos dobozt. – Fiam, ezt neked vettem, remélem, hogy megfelel. – Kiyoshi megnézi, és csodálkozva figyel, hogy ez az egyik legújabb típus, ezért ezt egyből megjegyzi:

– Miért a legdrágábbat vetted nekem? Ez egy komplett vagyon, ráadásul nem is tudom kihasználni teljesen – mondja. Sosem szeretett igazán drága cuccokat felvenni, mert azzal csak a felvágós hülyegyereknek körébe tartozna, aminél kevesebb dologtól irtózik jobban.

– Láttam, hogy suliba menet előtt mindig sokat bajlódtál a régivel, így gondoltam ideje lecserélni. Aztán erre esett a választásom, remélem jó lesz... – vakarja a fejét bizonytalanul. Ezután odafordul a lányához, aki unott fejjel arra készül, hogy bemenjen a szobájába, de édesapja megállítja.

– Ezt pedig az én hercegnőmnek vettem, hogyha szerelmével töltené egyszer az estét, az csakis rá szegezze a tekintetét – húz elő egy gyönyörű estélyit, amitől Miyori kicsit meghökken.

– Végül megvettétek?! El se hiszem! – tör ki örömeiben visongva, majdnem, hogy táncikálva a boldogságtól. Kiyoshi jáde zöld szeméit kezdi forgatni ettől a ripacskodástól. Miyorit ez azonban most legkevésbé sem érdekli. Más estben kirúgta volna öccse segge alól a széket, de most az ajándék a mérvadó. Ezt a ruhát nézte ki magának, ám az anyjánál nem volt annyi